כמב סעיף ע :

לח ב מייי פיא מסלכות

ם הו מיי פיה מהלי

עוד חירון חחר]

רבינו חננאל

רשותא בהוראה אי גפיר יורה ואי לא גפיר

רשותא למה ליה ואפיק׳

10

על שם חכמתו - שהיה רב חכם ביותר קרי ליה בן אחותו : הא קאמר דחכים עובא דהא תרלת דעל שם חכמתו קריה בן אחותו: לחלק באיסור והיתר משום דאי ליפטר גרידא לא היה צריך למשקל רשותא כבוד לרבה. כדי שינהגו בו בני בבל כבוד שבק ליה האי חשיבותא מומחת אוכלין הלי בחיסור והיתר משום דחי ניפטר גרידה נה היה לרין נמשקל רשותיו א ב ופיי שם הלכה א: בתרתי בהוראות ודין דבחד מינייהו סגי דהוי בכלל כל דבר שמתחייב א ב ופיי שם הלכה א: בתרתי בהוראות ודין דבחד מינייהו סגי דהוי בכלל כל דבר שמתחייב תורה אור דקאמר אל יתיר: משום סים גופם -

על שם חבמתו דכתיב "אמור לחבמה אחותיתו ומשום הא מילחא דקאמר שמונה עשר - חדשים גדלתי וכו' : דלא ידעי אינשי אינו ניכר לרבים שהוא מום: בשומאם - לא הוו מקפידין לטהר כליהם : מי בלעים - אגם מרים"ק צ"ל בקי בלע"ו: אין מכשירין - וממימי בלעים אנו לשין הלכך לא מקבלה עיסה טומאה: מי בילים · הלש עיסה בבילים של תרנגולת ואווז: קרמיון ופיגם - נהרות של אגמים: פסולין -למי חטאת מפני שהן מי בנעים ואנו מים חיים אל כלי בעינן: נועל רשות מרכו - וכי יהיב ליה רבו רשותא מידק דייק ביה שיהא לשוט פתוח ולה יטעו השומעין את דבריו: לחפר - מקום: מותר ללתום - לשרות מעט במים ולכותשן במכתשת ולח היישיכן לחימוך הואיל וכותשן מיד: כנגד מחנה ישראל. דכל מאן דבעי מילתא אזיל לגבי משה דכתיב (שמות לג) והיה כל מבקש ה' וגו' אע"ג שהמחנה ג' פרסאות ואתו לגבי משה פרה פיה מ"י רבותה דמשה שהני מחנה ישרהל ג' [במשנה איהה פרסאות דכתיב (במדבר לג) ויחנו על הירדן מבית הישימות עד אבל השטים ואמר רבה בר בר חנה לדידי חזי לי ההוא אתרא והוה תלתא פרסי בעירובין (דף נה:) וביומא (דף עה:): רבי חייה חזייה כו'י לה היתפרש לן מאי בעיא הכא ונראה בעיני דהא [פסחים מי] אתא לאשמעיכן אף על גב דרבי חייא תלמידו דרבי הוה ובמקומו דר' עירובין סג. הוה לא חלק לו כבוד לרבי מלהפרים זה מן החיסור דלענין אפרושי [נרכות כו. מאיסורא אין כאן מורה הלכה לפני ישינ] רבו כדאמריגן פרק הדר עם הנכרי (עירובין סג.) ובמס' שביעית ירושלמי בפרק שלש ארצות מלאתי בהחוא עובדה דההוא דקחי בבית הקברות דלא גרסיכן ביה רבי חייא אלא רבי הוה ושני דברים הללו ראה רבי בעכו דמי בילים אין מכשירין והאי ולא גרסינן דהוה קאי בבית הקברות ולפיל ג. ושינן אלא בעכו שבה ארן ישראל ויש בה ארן העמים וראה אותן העומדים בגבול ארך ישראל שהיו מגבלין [לקמן כם.] עיסותיהן בטומאה ותמה עד שאמרו לו תלמיד אחד בא לכאן כו' וחזר וראה אותו כהן עומד(א) בקלת העיר שחוך לגבול ארך ישראל אמר לו והרי הוא זה ארך העמים שגזרו עליה טומאה כבית הקברות ואמר ליה לאו בן איש כהן פלוני אתה כו' ולכך נשנו מעשים הללו זה אלל זה: גבה עינים - הלך אחר עיניו:

לז א טושיע ייד סימו אל גמיר למה ליה רשותא למשקל • הא דלא משני לענין ליפטר דבפר׳ אחד דיני ממונות (לקמן דף לג.) מוכח שלריך רשות ליפטר

> מס התם רב חסדא אורי בכפרי בשני דרב הוכא ומיהו קשה מהא דקאמר התם (שם דף סגי) דרב המטולא לא אורי בחרתא דארגיז בשני דרב הונא לפי לשלש פרסאות יכול להורות וליכא למימר דהכא איירי בתלמיד חבר ולכך שרי נמי חוץ. לשלש פרסאות כמו כב חסדא דהתם דהא כיון דממשה גמרינן כדפירש בקונטרם משמע דבתלמיד גמור איירי ודוחק לומר דחרתא דארגיז תוך ג' פרסאות היה ועוד דאמריכן התם (שם) בפניו אסור וחייב מיתה ושלא בפניו אסור הסוגיא דתוך שלש פרסאות סשוב בפניו וחוץ של ג' שלא בפניו ונראה דהתם מיירי בלא נטל רשות מרבו: רבי חזייה גרסינן · ולא רבי חייא כדפי' בקונטרם שאלו מעשים

תלמיד אל יורה חלכה מביא בירושלמי* על רבי שראה אותם ה בעכו ודייק מיניה דעכו יש בה מארץ ישראל מדבעי למיכל בה־ טהרות ויש בה מחולה לארץ מדכעם ב על אותו כהן שהיה עומד בלד דבחולה לארץ וגרם התם דרבי חזייה לההוא גברא דהוה קאי בארץ העמים ולעיל כמי גרם ואינהו סבור מי שלק בלים קאמר: שנים שדנו כו׳ - הא שמואל שנים שדנו דנקט שנים משום דחפילו שנים הוו ב"ד חלוף אבל ה"ה דחד נמי דיניה דין מדפריך בסמוך (דף ו.) לר' אבהו מדן הדין ולשמואל לא פריך ועוד יש לדקדק מדתניא לקמן (בס) וחכמים אומרים פשרה ביחיד ובעי לפרושי טעמא דרבון משום דמקשי פשרה לדין: יפה כח פשרה כו׳ "חימה במאי יפה כח דין נמי דומיא דפשרה

לם ג ד מיי פין מכלי לסלם: (אינהן סבור מי בלעים. תימה היאך טעו בין בילים לבלעים ואר"ת דאינהו סבור דמי בילים מית הלכה ב והלכה דקאמר דהיינו מי בלים דכתיב (איוב יג טושים ח) היגאה גמא בלי בלה וטעו בין ייד סימן רמב סעיף ד: בלים לבילים: פסודין [1] מיי׳ פיד מהלכות בכים נביכים: בסורין סנהדרין הלכם ח ע: חטאתי וא"ת דבפרק המוכר מא : מיי פכיב מסלי הספינה (ב"ב דף עד:) משמע שהם פנהדרין כלכה ו נהרות דדרשיכן ועל נהרות יכוכנה אלו סמג עשין קו מושיע מימ סימן יב סעיף ז: ד' נהרות ירדן ירמוך קרמיון ופיגה מימ סימן יב סעיף ז: ד' להרות ירדן ירמוך ואר"ת דודאי נהרות הן ולפי שאין המים לוללין ועפר וטיט מעורב בהן פסולין למי חטאת דהוי חלילה בין מים לכלים וכתיב מים, חיים אל ווכניג דים ארבע כתבו כלי (במדבר יט)*: אלא אם כן עוד תירוז אחר רחוק ממנו כו' · והא דאמר בפרק הדר (עירובין דף סב: ושם) דאפילו ביעתא בכותחא בעא מיניה מרב חסדא כולי שני דרב הונא ולא אורי ואקשינן למה לי למשקל התם בפניו ממש איירי דהא קאמר שתלמידו היה והכא משמע דחוץ ואין חייב מיתה משמע התם מתוך

אע"ג דגמיר בעי רשותא משום אותו תלמיד שהורה מי ביצים אין מכשירין ולא פירש כי מי ביצים החלמון שלהן כי מי בצים הן כדכתיב הינאה נפא כלא כצה ונו' י ופעו בהא דתנן בפרה פרק ח' מי קרמיון ומי פינה פסולין לגבי חמאת מפני שהן מי בצים אינהו סבור מדלנבי חמאת פסולין אכשורי נמי לא מכשרי והוו מגבלי עיסותיהן במומאה ואמר להן ר' מפני מה אתם מנבלין במומאה אמרו לו תלמיד לנו מי בצים אין מכשירין ואסיק' ולא היא התם לענין חמאת בעינן מים חיים אכל שעה גזרו מהני מר' דיהב רשותא להורות ולא נתן לו רשות להתיר רשות במקצת מהגי על תנאי מהא דא"ל ר' יוחנן לרב שמן בר אבא הרי אתה ברשותנו שתכוא אצלנו: אכור שנקראו בית דין חצוף:

פרס אדומה סלכה י ועיין בהשגות :

את יתיר בכורות אל יתיר מאי מעמא אילימא משום דלא חכים הא קא אמרינן דחכים מובא אלא משום דלא *בקיע במומי והאמר רב שמונה עשר חרשים גדלתי אצל רועה בהמה לידע איזה מום קבוע ואיזה מום עובר אלא לחלק לו כבוד לרבה בר חנה ואיבעית אימא "משום הא גופיה דרב בקיע במומי מפי ושרי מומי דלא ידעי אינשי ואמרי כל האי גוונא שרא רב ואתו למשרי מום עובר יורה יורה אי גמיר רשותא למה לי כום עובו. יודה יוו האי גמירו שותא כבות לי למישקל משום מעשה שהיה דתניא פעם אחת הלך רבי למקום אחר וראה בני אדם שמגבלין עיסותיהם במומאה אמר להם מפני מה אתם מגבלין עיסותיכם במומאה אמרו לו תלמיד אחד בא לכאן והורה לנו מי בצעים אין מכשירין והוא ימי ביצים דרש להו ואינהו סבור מי בצעים קאמר ושעו נמי בהא ימי *קרמיון ומי פיגה פסולין מפני שהן מי *(בצעים) ואינהו סבור מדלגבי חטאת פסילי אכשורי נמי לא מכשרי ולא היא התם לענין חשאת יבעינן מים חיים הכא אכשורי כל דהו מכשרי תנא באותה שעה גזרו התלמיד אל יורה אלא אם כז נומל רשות מרבו. תנחום בריה דרבי אמי איקלע לחתר דרש להו *מותר ללתות חימין בפסח אמרו לו לאו ר' מני דמן צור איכא הכא *ותניא 'תלמיד אל יורה הלכה במקום רבו אלא אם כן היה רחוק ממנו שלש פרסאות כנגד מחנה ישראל אמר להו *לאו אדעתאי רבי חייא חזייה לההוא גברא דהוה קאי בבית הקברות אמר ליה לאו בן איש פלוני כהן אתה אמר ליה אין אבוה דההוא גברא גבה עינים הוה נתן עיניו בגרושה והיללו [י]פשימא לפלגא הא קאמר דמהגי על תנאי מאי תא שמע דאמר ליה רבי יוחנו לרב שמן הרי אתה ברשותינו עד שתבא אצלנו *גופא אמר שמואל ב' שדנו דיניהם דין אלא שנקרא ב"ד חצוף יתיב רב נחמן וקאמר להא שמעתא איתיביה רבא לרב נחמן *אפילו שנים מזכין או שנים מחייבין ואחד אומר איני יודע יוסיפו הדיינין ואי איתא להוו כשנים שדנו שאני התם דמעיקרא אדעתא דתלתא יתיבי הכא לאו אדעתא דתלתא יתיבי איתיביה *רבן שמעון בן גמליאל אומר הדין בשלשה ופשרה בשנים ויפה כח פשרה מכח הדין ששנים שדנו בעלי דינין יכולין לחזור בהן 'ושנים

[תוספתה פ"ה 000

הגהות נחן שיניו בגרושה - ונשחה וממנה (א) רש"י דים רבי עומד בקלה כולדתי והריני חלל : לפלגא · כגון : סעיר

-844 בליון יחה כו׳ חימה.

שהיה מדעת שנים שדנו אין בעלי דינין יכולין לחזור בהן כיון דקיבלו ברב דיהיבי *להו רשותא למידן ולא להחיר בכורות: של סנאי שלייהו וגראה דמיירי כגון דאתו לבי תרי ואמרי להו דונו אותנו כמו ב כגון עד שנה או עד שנתים ולא יותר: מאי · מהני בתוך הזמן או שרגילים לעשות הדין או עשו לנו פשרה כמו שרגילין לעשותה דבכה"ג יפה: לא: לרב שמן - כשהיה פורש ממט וירד לבבל: ברשותינו · רשות נתונה לך לדון : אפילו שנים מזכין כו' · משנה היא [בזה תום׳ ד"ה וכי בורר] (לקמן דף כע.): יוסיפו סדיינין - דהוה ליה כמאן דלא הזה התם ואישתכח דתרי הוא דהוי ואנן בעינן מעיקרא תלחא דאי כמי

de and ment chine com the ...

שעשו פשרה אין בעלי דינין יכולין לחזור בהן